

DESIRE®

Kira Sinclairová
Na křídlech
svobody

KIRA SINCLAIROVÁ

NA KŘÍDLECH
SVOBODY

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

tématem zářijových titulů je proměna. Ano, již v první povídce Proč jsi Romeo? musí hlavní hrdinka přehodnotit svůj negativní vztah k rodině muže svého srdce. Dovolit si milovat někoho, kdo patří do nepřátelského klanu, jistě není jednoduchý krok. V romancích Sok na obzoru a Na křídlech svobody zase sledujeme, jak přátelství přerůstá ve vztah milostný. Samozřejmě se to neobejde bez jistých dramat a náročného sebezpytování, ale potlačované city nakonec vyplují na povrch a přátelství může dostat ještě další nádherný rozměr.

Věřím, že si putování mých hrdinů za štěstím krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Kira Sinclairová

NA KŘÍDLECH SVOBODY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Rebel's Redemption

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Pavčina Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2020 by Kira Bazzel
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6791-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6792-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6793-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Deset let je dlouhá doba. Ale očividně ne dost dlouhá na to, aby se něco podstatného změnilo. Stoneovi to začalo být zcela jasné, když stál za balustrádou na balkoně nad plesovým sálem rodičů a hleděl na dav lidí, kteří se proplétali pod ním a netrpělivě čekali, že ho konečně zahlédnou. Na nikom z nich nezáleželo, kromě jediné bytosti, od které se musí držet dál. Dole se tančilo, pilo šampaňské a tu a tam k němu dolehl smích. Oslavoval se jeho návrat, jako by se povaloval někde na odlehlém ostrově, a přitom byl ve vězení. Ani veškerý lesk a sláva nedokázaly zakrýt jakýsi až maniakální výraz v jejich obličejích. Bylo jasné, že ta horda dole žíznila po klevetách. Toužili po tom, aby si před ně stoupnul a pronesl řeč, vyjevil jim tajemství, které celé roky chránil.

Vlastně se tím tak trochu bavil. Jasně. Celý tenhle večer je jedna velká přetvářka. Pistole veřejného mínění namířená přímo na něj. Naneštěstí věděl, že ať bude kličkovat jakkoli, nevyhnutelnému zkrátka neunikne. Marnotratný syn Anderson Stone je konečně doma; všichni, kdo v Charlestonu něco znamenají, se dnes vyfikli do toho nejlepššího a přišli se na něj podívat. Až bude po všem, budou si za jeho zády zálibně vyměňovat všelijaké řeči. Ve vězení bylo snadné identifikovat nepřátele. Ale tady se člověku každý usmíval do obličeje a pak při první příležitosti protáhl jeho jméno bahnem.

„Miláčku, co děláš tady nahoře? Měl bys být tam dole. Tvoji přátelé se nemůžou dočkat, až tě přivítají zase doma.“

Anderson se otočil a podíval se na matku, která i po šedesátce byla stále krásná. Tmavé vlasy jí během posledních deseti let prošedivěly a u očí měla vějířky vrásek, ale nic, dokonce ani to, když se dívala, jak jejího syna vyvádějí v poutech ze soudní síně, nedokázalo zmírnit záři jejích jasně modrých očí a zničit klid a sebevědomí jejího úsměvu.

Přistoupila k němu a nastavila mu tvář k polibku. Nikdy by se neodvážil neuposlechnout, vždyť už jí způsobil zklamání až dost. Neudělal však jediný pohyb směrem ke schodům, které by ho zavedly do té nádrže plné žraloků. Místo toho sevřel pevněji sklenici se skotskou a opřel se o zábradlí.

„Drahoušku,“ zamumlala vedle něj a on ucítil na zádech uklidňující dotek její ruky.

Nikdy by neřekl, že i ve třiceti letech a po tom všem, co viděl a prožil, bude stále ještě potřebovat, aby ho její pohlazení uklidnilo, jako když byl ještě v dětské postýlce a trápily ho noční můry. Tiše si odfrkl. Teď už velmi dobře věděl, že strašidla a stvůry nežijí jen v říši snů. A žádný dotek ruky nedokáže tu skutečnost uhladit. Dokonce ani ruka jeho matky.

„Vím, že s tím máš velké problémy. Ale tihle lidé tady jsou, aby tě podpořili.“

Neměla vůbec tušení, jak to ve skutečnosti je, a on ji nehodlal zasvětit. Jasně. Stone si nemohl pomoci a znovu pohlédl na dav pod sebou. Velmi pochyboval o dobrých úmyslech zúčastněných, ale nechtěl rozbít matčiny růžové brýle kladivem své skepse. Byl usvědčený ze zabití jednoho z jejich středu. Nezáleželo na tom, že ten bastard si smrt jen zasloužil. Jen jediný další člověk znal pravdu a Stone byl odhodlaný

postarat se o to, aby to tak taky zůstalo. Vždyť aby to tajemství udržel, přiznal vinu a odseděl si trest.

„To, že tady prostojíš půlku noci, ti nic neusnadní.“

Bože, tak v tomhle měla jeho matka naprostou pravdu. Stone se zhluboka nadechl a dopil zbytek skotské, která ho příjemně pálila na jazyku a pak hřála v žaludku. Dobré pití mu velice chybělo. Odstrčil se od zábradlí, vynuceně se usmál matčíným směrem a doufal, že už ho nebude dál mučit. Byl na půli cesty ke schodišti, když ho zastavil její měkký hlas.

„Andersone.“

Byla jediným člověkem pod sluncem, kdo mu říkal tímto jménem. Při zvuku jejího hlasu se v něm vzedmula vlna emocí a všem jim vévodila lítost. Stone se zastavil a podíval se na ni.

„Jsem na tebe hrdá, můj synu.“

Neměl ponětí, jak by mohla být, ale vychovala ho dobře, takže se s ní nechtěl hádat. Určitě ne teď.

„Máš spoustu času na to, abys zjistil, co chceš dál dělat. Vím, že ti otec nabídl místo ve firmě. Oba bychom byli moc rádi, kdybys ho přijal. Ale ani jeden z nás nečeká, že se rozhodneš hned. Dopřej si čas a užívej si svobodu.“

Stone přikývl; neměl to srdce jí říct, že nemá žádný zájem vstoupit do Anderson Steel, firmy, která získala jméno po jeho dědečkovi. V generaci, kde se ženy na vysokých pozicích v podnikání nevidaly, vedli jeho rodiče společnost jako generální ředitel a viceprezidentka ještě dávno předtím, než se narodil. Jeho rodiče se potkali v radě a od chvíle, kdy jeho vlastní dědeček přivedl do firmy Nicka Stonea jako obchodního konzultanta, spolu bojovali jako lvi. Ona měla čerstvý diplom z Ivy League a nenesla lehce, když jí nějaký nově příchozí zelenáč vnucoval svoje názory. Tak se to aspoň v rodině tradovalo. Pak ale

mezi nimi přeskočila jiskra a nakonec spolu skončili v jedné ložnici. A zbytek už byl historie...

Stone vždy obdivoval schopnost svých rodičů spolupracovat ve firmě a zároveň zachovat si hlubokou vzájemnou lásku a úctu. Ačkoli... když byl malý, ty jejich věčné projevy náklonnosti ho uváděly do hlubokých rozpaků.

Jeho rodiče firmou Anderson Steel žili, ale on s jejich podnikáním nikdy necítil spojení, nikdy netoužil přidat se k nim, ačkoli ještě před deseti lety by ho ani nenapadlo, že si nakonec skutečně zvolí jinou profesní cestu. Ale teď... No, když člověk ztratí deset let svobody, přiměje ho to přehodnotit úplně všechna životní rozhodnutí. Už neměl v úmyslu chovat se podle toho, jak od něj někdo očekává. Obzvlášť, když pro něj Anderson Steel nebyla ničím přitažlivá. Problém byl jen v tom, že jinou cestu zatím neviděl. Zatím. Ale ten most přejde, až k němu dojde. Všechno pěkně jedno po druhém.

Ještě ani nedošel na poslední schod, když příjemná hudba, která naplňovala plesový sál, náhle skončila. Všechny oči v místnosti se otočily a měřily si ho od hlavy k patě. Stone netušil, co vidí, co si myslí. A upřímně řečeno mu to bylo jedno. Ne, to nebyla vlastně tak zcela pravda. Na jedné osobě tady dnes večer záleželo, i když by nemělo. Vycítil ji v okamžiku, kdy vstoupila dovnitř, ale rozhodl se, že udělá vše pro to, aby si její přítomnosti nevšímal, stejně jako si nechtěl všimnout pohledů a všudypřítomného šepotu.

Piper Blackburnová stála ve stínech. Srdce jí bolestně bušilo a navzdory sklence merlotu, kterou právě vypila, měla v krku sucho, jako by polykala písek. Nedokázala od Stonea odtrhnout oči a ruce se jí trásly. Raději zavčas odložila prázdnou skleničku na blízký stůl, než jí vypadne z prstů, protože za

žádnou cenu nechtěla udělat nic, co by mohlo přitáhnout jeho pozornost. Nebo spíš ještě ne. Než za ním půjde a osloví ho, musí se dát dohromady. Pak mu odhalí deset let potlačované frustrace, bolesti a viny. Celé tělo se jí chvělo a pokožka jí hořela, ale přesto měla pocit, že má v žilách led. Jak je něco takového možné?

Piper zavřela oči a několikrát se zhluboka nadechla a vydechla, jak to učila své pacienty. Když se cítila trochu lépe, otevřela oči. Hned se jí ale zase přitížilo, protože Stone stál přímo v jejím zorném úhlu. Byl vysoký, silný a pohledný až běda. Stál tam a beze slova vyzýval celý sál svými zlatavě hnědými očima. Byl... jiný. To ale předpokládala. Deset let ve vězení by změnilo každého. Byl taky větší. Ne vyšší, protože už ve dvaceti měl přes sto devadesát, ale širší. Svalnatější. Těžší, nejenom fyzicky, ale i chováním a postojem. Chlapec, kterého znala předtím, se pohyboval lehce a s ladností. Ladnost v sobě měl pořád, ale teď byla jako hedvábný přehoz přes ocelovou kostru.

Piper se málem hystericky rozesmála tomu nechtěnému žertu. Ocelový syn ocelových magnátů. Vážně, musí se vzpamatovat, jinak se jí nikdy nepodaří pronést slova, na kterých si chtěla dát tolik záležet, a všechno dopadne jinak, než si plánovala. A to by ji naštvalo víc než cokoli jiného. Dnes je den, kdy se Stone vrací ke své svobodě a k dalšímu životu, ale také je to den, který musí poskytnout... uzavření. Poslední kousek, který zoufale potřebovala, aby mohla konečně nechat svou minulost za sebou.

Lidé se pozvolna zase začali hýbat a tiše mluvit. Pak se někdo protlačil zástupem až ke Stoneovi, poplácal ho po zádech a přivítal zase domů. Velmi brzy tento příklad následovaly desítky rukou, jež ho pobízely a tlačily davem dopředu.

Ještě skoro celou hodinu se Piper držela v pozadí,

dívala se, jak se Stone zdraví s lidmi, které znal celý svůj život. Jeho výraz byl ale úplně prázdný a ani jedinkrát se nezměnil. Neusmíval se, nesmál se. Byl zdvořilý a sebevědomý, ale vzdálený a nedotknutelný. Byl jiný. Cítila se za to zodpovědná, rozhodla se ale, že jí to nesmí zabránit v tom, aby mu konečně položila otázky, po jejichž zodpovězení prahne celých deset let.

Piper čekala, sledovala ho a zvažovala další postup. Odmítala jednu orosenou sklenku šampaňského za druhou. Teď si musela zachovat alespoň tu špetku rovnováhy, která jí ještě zbývala.

Když se po nějaké chvíli Stone prodral až ke své matce, sklonil se k ní a něco jí zašeptal do ucha, zadržela dech. Poté se obrátil a zamířil znovu ke schodišti a Piper věděla, že je to teď, nebo nikdy. V ústech jí vyschlo a na okamžik zalitovala, že nemá v ruce flétnu s tím drahým nápojem, aby si mohla aspoň trochu usrknout. Bude těžké najít hlas, ale to, k čemu se chystala, musí udělat.

Zhluboka se nadechla, obešla dav lidí, vyhnula se hlavnímu schodišti, které použil Stone, a zamířila k menšímu, schovanému v zadní části místnosti. Tohle schodiště používal personál. Když vyrůstala, znala tento dům stejně jako svůj vlastní. Možná dokonce i lépe. Znala tady každý kout, výklenek a skříň. Prozkoumávala ho s mužem, který se nyní snažil uprchnout z večírku, který se pořádal na jeho počest. Uprchnout před ní. Ale Piper už měla dost toho, jak ji pořád ignoroval.

Otevřela těžké dubové dveře na vrcholku schodiště právě včas na to, aby viděla, jak za ním na konci tiché a prázdné chodby zaklaply dveře do knihovny. Samozřejmě, že šel tam, do místnosti, kde spolu strávili tolik hodin. Ta místnost je naplněná štěstím a hezkými vzpomínkami. Jako děti se tam tulily na

kožešině před krbem, četly si nahlas a smály se nej-různějším historkám a dobrodružstvím.

V dospívání polehávali na měkkých pohovkách, dělali si úkoly a filozofovali o budoucnosti. Život byl úžasný a plný možností. A pak najednou už... nebyl. Ale ani ta bolestná vzpomínka ji nedokázala zastavit. Otevřela a vešla za ním. Mnohokrát opakovaná slova jí vířila hlavou a znovu se jí zhmotňovala na jazyku, když za sebou dveře tiše opět zavřela. Pak se o ně opřela zády, protože potřebovala oporu něčeho pevného.

Z lampiček na stěnách vycházela tlumená zlata-vá záře, v níž se celá místnost koupala. Stone stál na druhé straně místnosti u vyřezávaného okna zády k ní.

Ani se neobrátil. „Byl jsem zvědavý, jak dlouho budeš čekat.“

Ten hluboký hlas, který byl trochu zastřený, jí probudil všechna už tak napnutá nervová zakončení a po kůži jí přeběhly elektrizující jiskřičky nervozity. Bylo to jednoduché a nesmírně složité zároveň. Její reakce na tohoto muže byla vždy plná rozporů. Uvědomila si, že je zmrzlá jako jedna z těch ledových labutí, které zdobily bufetový stůl dole.

Pak se Stone obrátil a probodl ji pohledem, který měl sílu laserového paprsku. Jeho vzdálený výraz jí připadal jako rána přímo do břicha. Mizera. Prožili toho spolu dost, než aby jí nastavoval tentýž bezvýrazný obličej jako všem ostatním. Zaslouží si toho od něj víc, zatraceně.

Najednou přešla rychle místnost až k němu. Slova, která si připravovala, měla na jazyku, jen je vyslovit. Stone se obrátil, rozkročil se a zastrčil si ruce do kaps svých na míru šitých kalhot. Nejráději by mu vrátila facku, slyšela ten uklidňující zvuk dlaně, která by narazila na jeho silnou umanutou čelist.

To ale udělat nemohla. I když se zlobila, tolik se jí ulevilo, že ho konečně zase vidí. Setrvačností své prudké chůze došla přímo před něj. Objala ho a přitiskla se k němu. Cítila teplo, štěstí i hlubokou lítost, zavřela oči a vnímala touhu, která v ní celé ty roky vřela. Teď, když ho držela v náručí, se všechno začalo zlepšovat.

Po chvíli si však uvědomila, že se Stone ani nepohnul. Ruce sevřené v pěsti měl stále ještě v kapsách kalhot. A jeho tělo bylo nehybné a pevné jako stěna přímo za nimi. Zahanbení se smísilo s hněvem, který cítila předtím, a popohnalo ji kupředu. Nepřišla sem, aby se mu vrhala do náručí. Odstrčila se od něj a snažila se získat znovu svůj vlastní prostor.

„Omlouvám se.“

„Za co?“

„Zrovna jsem se dost dlouho dívala na tucty lidí, kterým jsi úplně lhostejný, jak ti padají k nohám, jako bys byl druhý příchod Krista. Celou dobu jsem je tiše proklínala za to, jak jsou pokrytečtí a falešní.“

Na vteřinu viděla v jeho teplých zlatavě hnědých očích zablesknout jiskřičku. Ten okamžik trval ale příliš krátce. „To jsme tedy dva.“

„A teď jsem udělala v podstatě totéž.“

„To těžko.“

Piper potřásla hlavou. „Ale neměla jsem příliš na výběr. Buď jsem tě mohla obejmout, nebo ti dát fac-ku.“

Stone lehce svěsil koutky. „Ty se na mě zlobíš.“

„Samozřejmě, že se na tebe zlobím, ty parchante.“

Skvěle, teď mu ještě začala nadávat. Vypadalo to, že dnes večer poruší všechna svoje pravidla. A proč ne? Přece se jedná o Andersona Stonea, muže, který si vždycky myslel, že pravidla jsou spíš něco jako... doporučení.

„Nemáš k tomu žádný důvod.“

Mluví vážně?

„Žádný důvod? Stone, deset let jsi odmítal se mnou mluvit a vidět mě. A to všechno poté, co jsi zabil mého nevlastního bratra, abys mě ochránil.“

Jistě, tehdy byl jejich vztah komplikovaný, ale pořád si byli blízcí. Byli nejlepší přátelé. A pak... prostě byl pryč. Když ho potřebovala nejvíc. Ale kvůli tomu se nezlobila. S tím, co se stalo, se srovnala. Roky chodila na terapii, obdržela pomoc, kterou potřebovala, aby se smířila s vlastním vztekem a pocity viny. Nebyla ale schopna strávit způsob, jakým ji od sebe odstříhнул, jak odmítl, aby ho ochránila tak, jak on vždycky chránil ji.

„Nedal jsi mi šanci, Stone. Nedal jsi mi možnost přiznat, že Blaine mě zastrásoval a zneužíval celé roky, než to celé eskalovalo.“ To, že ta slova vyřkla, v ní probudilo k životu zbytky dávné zuřivosti a lítosti. „Obětoval jsi všechno, a pak jsi se mnou odmítl mluvit.“

Piper byla tak pohlčená svou podrážděností a hněvem, že si ani nevšimla změny ve Stoneově postoji a výrazu, dokud ji neuchopil za paže a nezvedl ji, aby se jí mohl podívat do očí.

„Že tě roky zneužíval?“

Ta slova pronesl smrtelně tichým hlasem. Stejně vážný byl i jeho obličej, jen pár centimetrů od toho jejího.

Piper po páteři přeběhly vlnky nejistoty. Hlasitě polkla ve zbytečném pokusu vyrovnat se s tou náhlou změnou.

Stone mluvil odměřeně a hrozivě. „Takže to nebylo poprvé, co ti ublížil?“

Piper pomalu potřásla hlavou. „Ne. Tedy... ano.“

Z hrdla se mu vydral zvuk, který připomínal zvíře v kleci. Zvíře, které se chystá osvobodit. „Tak ano, nebo ne?“

„Před tou nocí mě sexuálně nenapadl. Ale bil mě. Štípal mě. Děsil mě. Jednou mě pořezal nůžkami. Předstíral, že se to stalo nešťastnou náhodou a já jsem nemohla dokázat opak.“

Historie s Blainem byla součástí důvodu, proč mlčela, když měla promluvit. Nejen, že se všechno stalo tak rychle, že neměla čas... Ale když si uvědomila, co Stone udělal... Bála se, že když řekne pravdu, nikdo jí neuvěří. Všechny důkazy, které proti Blaineo-
vi měla, byly pryč. Bála se, byla zraněná a ztracená. A nebyla si jistá, že by její případná slova dokázala něco změnit.

Stoneovy prsty na její paži se trochu uvolnily. Pak ji postavil zpět na zem a pomalu ji pustil, prst po prstu. Když pak spustil ruce a otřel se jimi o její paže, způsobil v jejím těle tak závrtnou reakci, že téměř omdlela. Lehkost a něha jeho doteku byla v prudkém kontrastu s temným výrazem, který měl v obličeji. Piper by se ho ráda znovu dotkla. Místo toho byla řada na ní, aby zatnula ruce v pěsti.

Stone ji lehce odstrčil a odešel od ní. Vztekla a rozrušeně. Piper se však za ním vrhla.

„Kam jdeš?“

Pokud šlo o ni, tento rozhovor ještě ani zdaleka neskončil.

Stone se opřel do vyřezávaných panelů dveří. „Chci toho darebáka vykopat a znovu mu rozbít lebku,“ zavrčel.

Piper se podlomila kolena. Prostě ji přestala poslouchat. V jedné vteřině stála a ve druhé se sesypala na podlahu. Zatraceně. To nebyl zrovna obraz silné a úspěšné ženy, jakou se cítila být. Měla v plánu mu to dokázat. A dokázat i sobě, stejně jako jemu, že se jí bez něj vede dobře. Což očividně nebyla pravda.

Stone vytřeštil své nádherné oči, přiskočil k ní, takže se neměla ani kdy nadechnout, a už byla ve

vzduchu a svět se kolem ní otáčel. Vzápětí otáčení ustalo a ona zjistila, že se tulí ke Stoneovu pevnému tělu a vdechuje jeho omamnou vůni. Jeho teplo jí pronikalo do těla, mísilo se s jejím a způsobovalo, že se teď cítila, jako by byla z namočeného perníku. Hleděla na něj, omámená a neklidná. Pevná linie jeho úst s lehce pokleslými koutky byla tak blízko. Na dosah. Co se to s ní děje, že touží tu mezeru překlenout a ochutnat ho? Nebylo to poprvé, co takové nutkání měla, ale to už bylo dlouho. Hodně dlouho. Takhle tedy dopadlo její přesvědčení, že se má plně pod kontrolou.

Stone ji položil na nejbližší pohovku, koženou a obrovskou, která byla mnohem pohodlnější, než vypadala. Pak si před ni dřep. Několik vteřin na ni hleděl a jeho tvář byla tak povědomá a zároveň tak cizí. Dřív by přesně věděla, nač myslí. Nejen proto, že si byli tak blízcí, že mohla prakticky dokončovat věty, které začal, ale protože jeho výraz byl otevřený, takže v něm mohla číst emoce jako v knize. Teď tam nebylo nic. Ani náznak toho, nač myslí, co cítí. A poprvé od chvíle, kdy toto setkání plánovala, se zastavila aspoň na tak dlouho, aby se doopravdy zamyslela nad tím, jaký asi má pocit z jejich setkání. Ne, to nebyla pravda. Myslela na to, ale odvrhla jediné logické vysvětlení, které dokázala vymyslet. Že se na ni musí neskutečně zlobit za to, jak mu zničila život, nebo že musí být natolik zhnusený tím, co tu noc viděl, že se na ni nemůže ani podívat. Nerozuměla ale jedné věci. Pokud je to pravda, proč by kvůli ní obětoval svou svobodu a budoucnost?

Piper potřásla hlavou. Nedokázala pochopit Stoneovy činy dnes o nic víc než tehdy... než během celých těch deseti let.

Stone byl první, kdo přerušil jejich oční kontakt, a upřel zrak kamsi na její rameno. Šaty bez rukávů,